

ΠΩΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΛΥΣΑΝ ΤΟ «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ» (ΚΑΙ ΜΠΡΑΒΟ ΤΟΥΣ)

«Το προσφυγικό – μεταναστευτικό δεν είναι από τα πρώτα ζητήματα που απασχολούν τους Έλληνες πολίτες· γιατί το λύσαμε». Έτσι ξεκίνησε ο Πρωθυπουργός μας την γκρίνια του έπειτα από τα πρόσφατα αντιμεταναστευτικά γυυλίσματα της Γερμανίας.¹ Την ίδια ώρα όμως, η διαδικασία της μετανάστευσης ήταν μια χαρά στην υγεία της. Κι όπως θα εξηγήσουμε παρακάτω, αυτό το παράδοξο, όσο να 'ναι, έχει το ενδιαφέρον του.

Το σύστημα άσυλο – μια χαρά στην υγεία του

Το παρακάτω διάγραμμα συνόδευε ένα πρό-σφατο σχετικό άρθρο της *Καθημερινής*.²



Λοιπόν: Συνολικός αριθμός αιτούντων άσυλο για πρώτη φορά στην Ε.Ε. το 2022: 873.700. Αριθμός «πολιτών εκτός Ε.Ε.» που απορρίφθηκαν στα σύνορα χωρών της Ε.Ε. το 2022: κάπου 100.000. Συμπέρασμα: μόνο το 2022, σχεδόν ένα εκατομμύριο νέοι εργάτες χτύπησαν την πόρτα της Ε.Ε. Κάπου ένας στους εκατό (σύνολο 10.000) πνίγηκε προσπαθώντας. Κάπου 10% έφαγε πόρτα και θα ξαναπροσπαθήσει. Το 90%, οι υπόλοιποι 873.700, προστέθηκαν σε αυτούς του 2021 και του 2023. Θα ζήσουν κακώς και θα εμφανιστούν ξανά όποτε υπάρχει «πρόβλημα», με τις απαραίτητες συνοδευτικές

λεζάντες: «τους πληρώνουμε για να βαριούνται», «είναι καρδιολόγοι», «πηδάνε κατσίκες», «χρειάζονται τρόφιμα»... και πάει λέγοντας, έως εμετού, αναλόγως των επιδιώξεων του κράτους που τους «φιλοξενεί».³

Εκπλαγήκατε με την αναλογία 1 νεκρός – 10 στη λίμπο – 90 στο καπιταλιστικό μπλέντερ; Δεν θα έπρεπε. Γιατί αυτή είναι η κανονική λειτουργία του «συστήματος άσυλο»: το θορυβώδες θέαμα στα σύνορα κυριαρχεί ως «η μετανάστευση». Για μπροστάρη χρησιμοποιεί φωτογραφίες πνιγμένων παιδιών και την ηχηρή δράση κρατικών, πλην όμως ακραιφώς ανθρωπιστικών, οργανώσεων. Πίσω από το θέαμα των συνόρων, ο πραγματικός στόχος του συστήματος άσυλο δεν διακρίνεται καν: είναι η μετατροπή εκατοντάδων χιλιάδων εργατών σε παράνομους και η εκμετάλλυσή τους με όρους απαρτχάιντ.

Προσέξτε εδώ: δεν είναι «άλλο το ένα κι άλλο το άλλο». Η δημιουργία της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης είναι ο στόχος, η κινητήρια δύναμη και το κέντρο βάρους της διαδικασίας. Η έμφαση στους νεκρούς χρησιμεύει για να αποκρύψει αυτό το κέντρο βάρους. Όλοι βγαίνουν κερδισμένοι από την απόκρυψη. Οι πλέον σιχαμένοι από τους συμμετέχοντες, δηλαδή οι «ανθρωπιστές», οργανώνουν τόσο το θανατικό όσο και την απόκρυψη και πληρώνονται κατευθείαν από «την Ευρώπη», δηλαδή ακριβώς από την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης στην παραγωγή της οποίας παίζουν τόσο σημαντικό ρόλο.

Μέσα σε τούτο το πλέγμα που ζέχνει νοιάξιμο για τον συνάνθρωπο, η πατρίδα μας και οι ανθρωπιστές μας κατέχουν σημαντικό ρόλο. Η Ελλάδα είναι «κράτος υποδοχής». Δηλαδή οι Έλληνες, μπορεί να μην παράγουν αυτοκίνητα, παράγουν όμως παρανομοποιημένους μετανάστες εργάτες – και όποιος θέλει μπουκίτσες από το εμπόρευμα εργατική δύναμη πρέπει να συνεννοηθεί μαζί τους. Αυτό σημαίνει ότι οι σχετικά απασχολούμενοι συμπατριώτες μας και το κράτος τους έχουν αναπτύξει τις σχετικές τεχνολογίες στο επίπεδο που έχουν αναπτύξει οι Γερμανοί τις διάσημες εργαλειομηχανές τους.

Αυτές οι ελληνικές τεχνολογίες έλαμψαν παγκοσμίως το 2015 όταν η πατρίδα μας και οι ανθρωπιστές μας παρήγαγαν το οσκαρικό θέαμα της Ειδομένης. Οι ίδιες τεχνολογίες λά-

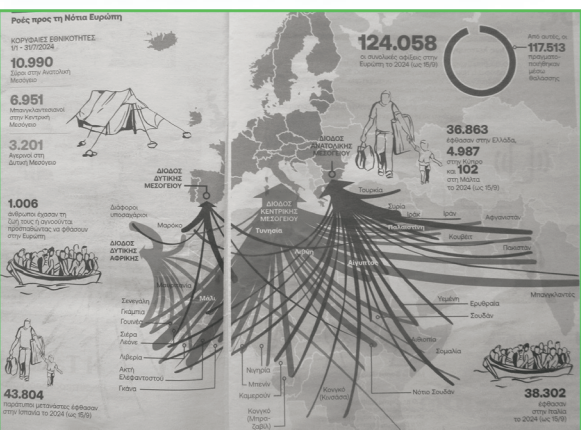
μπουν πολύ πιο σεμνά τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Τότε που οι Έλληνες «έλυσαν το μεταναστευτικό» – ή για την ακρίβεια έμαθαν να μουρμουράνε ότι το «έλυσαν», κατά βάση αναμεταξύ τους.

Πώς λύθηκε το πρόβλημα

Δεν συνηθίζουμε να σας κρατάμε σε αγωνία, οπότε ας το πούμε από την αρχή: οι Έλληνες «έλυσαν το μεταναστευτικό» σαν καλοί μαφιόζοι: μέσω σχεδιασμένης ομερτά. Η ομερτά επιβλήθηκε μέσω της προμελετημένης συμπεριφοράς του ελληνικού τύπου και των λοιπών αρμόδιων. Επί τέσσερα συναπτά έτη, από την περίφημη «υβριδική επίθεση» του 2020 έως και σήμερα, οι καταμετρήσεις των ημερήσιων αφίξεων έχουν σταματήσει να εμφανίζονται στα δελτία, τα «κολαστήρια» τύπου Μόριας έχουν εξαφανιστεί, οι φασίστες «κάτοικοι του κέντρου» δεν έχουν πια «πρόβλημα να βγουν από τα σπίτια τους»,⁴ και το σημαντικότερο, οι αλληλέγγυοι έχουν σταματήσει να... πώς το λέγανε... να κάνουν αλληλεγγύη! Αναρωτιέται κανείς τι στο καλό κάνουν τα κουρέλια απ' τις ντουλάπες τους τώρα που δεν έχουν χαριστικό παζάρι για να τα ξεφορτωθούν.

Θέλετε να δείτε πόσο ομερτά είναι αυτή η τετραετής ομερτά; Πηγαίνετε στο προηγούμενο διάγραμμα και αναζητήστε την Ελλάδα. Θα ανακαλύψετε ότι ετούτη η ενδελεχής καταγραφή των απορριφθέντων αιτήσεων ασύλου, περιλαμβάνει τη Μάλτα (350 απορρίψεις) και το Λουξεμβούργο (10 απορρίψεις), αλλά... δεν περιλαμβάνει την Ελλάδα. Η Ελλάδα κάπου κάπως χάθηκε από τη σελίδα της έγκυρης *Καθημερινής*. Έτσι «το λύνουμε το πρόβλημα» τέσσερα χρόνια τώρα!

Αφού όμως οι ανθρωπιστές μας και οι δημοσιογράφοι μας κάνουν τόσο καλά τη δουλειά τους, καμιά φορά δεν βλάπτει και να ρίξουν μερικά «στοιχεία» στη φόρα. Ειδικά όταν οι Γερμανοί (οι καλύτεροι πελάτες του εμπορεύματος εργατική δύναμη) ζητούν επαναδιαπραγμάτευση. Έτσι ακριβώς, με την ευκαιρία των πρόσφατων γερμανικών εξαγγελιών «αναστολής της συνθήκης Σέγκεν», κάποιες ψιχάλες τεκμηρίων άρχισαν να εμφανίζονται στον ελληνικό ημερήσιο τύπο. Το παρακάτω διάγραμμα δεν κρίθηκε αρκετά σημαντικό για να συμπεριληφθεί στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας *Το Βήμα*, οπότε το πήραμε κατευθείαν από την έντυπη.⁵



Όπως βλέπετε, το βελάκι που έπρεπε να καταλήγει στην Ελλάδα, έχει πάρει φάλτσο και καταλήγει στη Βουλγαρία – δείγμα κι αυτό της ομερτά που λέγαμε. Κατά τα άλλα, μέσα στο 2024, 36.863 μετανάστες έφτασαν στα ελληνικά παράλια. Το απόλυτο νούμερο είναι το εν τρίτο του συνόλου και ανάλογο αυτού που κατέφτασε στην Ισπανία ή την Ιταλία. Ως ποσοστό επί του συνολικού πληθυσμού, μπορεί να είναι και τριπλάσιο των άλλων δύο.

Δηλαδή το ελληνικό κράτος εξακολουθεί να παίζει τον συνήθη ρόλο στη δημιουργία της παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης. Η «επίλυση του μεταναστευτικού ζητήματος» ήταν αποκλειστικά ρητορική: από τα «σύνορα ξέφραγο αμπέλι» του 2015, το ελληνικό κράτος τώρα αποκαλεί τα σύνορά του «θωρακισμένα».

Οι μέθοδοι πίσω από την αλλαγή ρητορικής μπορούν να βρεθούν στα τελευταία ρεπορτάζ του ημερήσιου τύπου. Εκεί μαθαίνουμε ότι το «πρόβλημα» που ξάφνου ανακάλυψαν οι Γερμανοί, είναι ότι δεκάδες χιλιάδες μετανάστες, αφού κάνουν αίτηση ασύλου στην Ελλάδα, ταξιδεύουν «με το ανεπίσημο υπηρεσιακό έγγραφο παράτυπα στη Γερμανία». Σπανίως όμως απελαύνονται εκ νέου στην Ελλάδα. Γιατί «προσφεύγουν στα Γερμανικά δικαστήρια, τα οποία συνήθως αρνούνται την απέλαση με το αιτιολογικό ότι οι συνθήκες πρώτης υποδοχής στην Ελλάδα δεν προστατεύουν τα ανθρώπινα δικαιώματα». Τώρα που ανακάλυψαν το αίσχος, οι Γερμανοί θέλουν να τους στείλουν πίσω. Ή έτσι παριστάνουν, γιατί, σύμφωνα με τους Έλληνες, «αντίστοιχο αίτημα δεν έχει ακόμη κατατεθεί».⁶

Προσθέτουμε δύο σημεία. Πρώτον: στο παρελθόν οι Γερμανοί έχουν ανακαλύψει το ίδιο ακριβώς «πρόβλημα» – πάντα σε περιπτώσεις όπου είχαν άλλα, εντελώς άσχετα προβλήματα. Η προηγούμενη ανακάλυψη του «προβλήματος» έλαβε χώρα το 2018, όταν με την ίδια αιτιολογία, τα γερμανικά αεροδρόμια υποδέχονταν τις πτήσεις από την Ελλάδα με χρονοβόρους ελέγχους. Εκείνοι οι έλεγχοι-διαβατηρίων-μόνο-για-Έλληνες, είχαν αλαφιάσει τους επιχειρηματίες μας και τους μεταδιδασκτικούς ερευνητές μας που έχαναν τις πτήσεις τους. Το γερμανικό πρόσχημα ήταν ακριβώς το ίδιο με σήμερα, τα αίτια όμως εκκινούσαν από την επιμονή της Ελλάδας να μην αυξάνει τον ΦΠΑ στα νησιά.⁷ Δεύτερον: Πρέπει να πιστεύει κανείς πάρα πολύ στην «ανεξαρτησία της δικαιοσύνης» για να χάσει ότι οι Γερμανοί δικαστές ζηγιούνται «αλληλεγγύη στους μετα-

νάστες» αδιαφορώντας για τη μεταναστευτική πολιτική του γερμανικού κράτους.

Οπότε καταλήγουμε ότι η «λύση του προβλήματος» ήταν στην πραγματικότητα μια (άτυπη; κρυφή;) διακρατική συμφωνία. Οι Έλληνες δίνουν άσυλο ή δέχονται αιτήσεις ασύλου και μετά στέλνουν τους «αιτούντες άσυλο» στη Γερμανία για ξεζούμισμα. Οι Γερμανοί κάνουν ότι δε βλέπουν και ετοιμάζουν τα γερμανικά μπλέντερ για να υποδεχθούν τη νέα εργατική δύναμη. Αυτή η λειτουργία, παρότι υπόκωφη και άτυπη, είναι ομαλή και κανονική. Πράγματι, όπως μάθαμε, επίσης πρόσφατα, από το 2015 και μετά, το ελληνικό και το γερμανικό κράτος διαθέτουν ένα «δίαυλο επικοινωνίας» αποκλειστικά μεταξύ τους και αποκλειστικά για το «μεταναστευτικό». Λέγεται «διάλογος για το μεταναστευτικό» και διεξάγεται από το 2015 ανά έξι μήνες, εναλλάξ σε Αθήνα και Βερολίνο (έχουν διεξαχθεί 15 γύροι).⁸

Κι όμως ξαναπετιέται

Η όλη υπόθεση οδηγεί σε σαφές συμπέρασμα. Δηλαδή: από το 2015 και μετά, η Ελλάδα και η Γερμανία συνεργάζονται στο ζήτημα της «μετανάστευσης». Γιατί δεν πρόκειται για «μετανάστευση» αλλά για δημιουργία παρανομοποιημένης εργατικής δύναμης. Η Ελλάδα είναι ο παραγωγός και ο μεσάζοντας. Η Γερμανία είναι ο τελικός καταναλωτής. Η σχέση αναμεταξύ τους ρυθμίζεται ανά εξάμηνο μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Τα φώτα της δημοσιότητας, ειδικά στην Ελλάδα, παίζουν σκληρή ομερτά.

Μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε για τους λόγους που οδήγησαν τη Γερμανία για άλλη μια φορά να θέσει εν αμφιβόλω αυτή την καλή συνεργασία. Οι μειωμένοι ρυθμοί ανάπτυξης του γερμανικού καπιταλισμού προφανώς αποδίδονται (και) σε απaráδεκτες ενέργειες εμπορικού προστατευτισμού των «εταίρων». Τα αιτήματα των εταίρων για «κοινό δανεισμό» μεταμφιέζονται σε περισπούδαστες, γαλλικής και ιταλικής προέλευσης, «εκθέσεις για το μέλλον της Ε.Ε.», που δημιουργούν τεράστιο εκνευρισμό στη Γερμανία.⁹ Οι Ουκρανοί πρόσφυγες ενδεχομένως να επαρκούν ως παρανομοποιημένο εργατικό δυναμικό. Οι επόμενοι πρόσφυγες από το μεσανατολικό σφαγείο αναμένονται και ενδεχομένως να επιβάλλουν αναθεώρηση της γενικής διαχείρισης. Μ' αυτά και μ' αυτά, το πρόσφατο «σύμφωνο μετανάστευσης και ασύλου» που υπέγραψαν οι Γερμανοί, μπορεί να μην τους αρέσει πια και να ζητούν επαναδιαπραγμάτευση. Το πιθανότερο, μάλιστα, είναι ότι ισχύουν όλα αυτά μαζί: οι πυλώνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης τρίζουν – και ένας από τους βασικότερους ήταν το άτυπο κανόνισμα παροχής παρανομοποιημένων εργατών στη Γερμανία.¹⁰

Από την ελληνική μεριά, τα πράγματα είναι σαφέστερα. Το ελληνικό κράτος ήταν καταφανώς ικανοποιημένο από τις διευθετήσεις που ακολούθησαν το 2015. Η ικανοποίηση μεταφράστηκε σε γενική ομερτά και τελικά σε «λύση του προβλήματος», από το 2020. Νομίζουμε μάλιστα ότι η «λύση του προβλήμα-

τος» σχετίζεται με την τόσο δυσεξήγητη διαρκή ελληνική κλάψα περί «έλλειψης εργατών»: «έλλειψη εργατών» γιατί το ελληνικό κράτος, χρόνια τώρα, στέλνει τους μετανάστες στη Γερμανία με σχέδιο.

Αλλά η σωπηλή ελληνική ικανοποίηση μπορεί να ανατραπεί αυθημερόν. Ήδη οι Έλληνες αρμόδιοι «ανησυχούν μπροστά στο ενδεχόμενο να επεκτείνει η Γερμανία τους συνοριακούς ελέγχους στις αεροπορικές πτήσεις»¹¹ – γιατί, αντίθετα με τους Έλληνες αντιεξουσιαστές, αυτοί θυμούνται τι είχε γίνει το 2018. Και ήδη, οι διαπιστευμένοι δημοσιογράφοι ξαναπιάνουν τις παρατημένες μεθόδους τους. Ας πούμε, καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, η Τάνια Γεωργιοπούλου, πάλι ποτέ ειδικός ρεπόρτερ μετανάστευσης της *Καθημερινής*, επανήλθε στο παλιό της κοσκινάκι: παραθέτει αριθμούς αφίξεων ανα ημέρα και ανά ενιάμηνο, ανά εθνικότητα και ελληνικό νησί, επισημαίνει την ύπαρξη παλαιών «Κέντρων Υποδοχής και Ταυτοποίησης» και αναγγέλει νέα, χώνει ναυάγιο με νεκρούς μετανάστες στη Σάμο, και καταλήγει προβλέποντας «5.000 αφίξεις το μήνα» και συνεπώς «ανεπάρκεια των υφιστάμενων δομών», με μόνους παλιές καλές συγκρίσεις του «πλήθους» των εγκλειστών με τη «δυναμικότητα των δομών».¹² Η Τάνια διαθέτει κάποιο ειδικό κουμπί, ίσως κάτω από τη μασχάλη – το πατάς κι η Τάνια αρχίζει να γράφει.

Κι αφού τα σχετικά κουμπιά των δημοσιογράφων πατιούνται τώρα που μιλάμε, κι αφού τα κουμπιά των «ανθρωπιστών» περιμένουν να πατηθούν... νάτο πάλι το «πρόβλημα»! Γιατί, εδώ που τα λέμε, ουδέποτε υπήρξε «πρόβλημα». Μόνο ρουφιανιά. Μόνο υποκρισία. Μόνο μαφιοζοποίηση. Μόνο κυνισμός. Μόνο η κανονική λειτουργία του καπιταλισμού σε περίοδο «κρίσης».

1. Μητσοτάκης για Γερμανία: «Η μονομερής κατάργηση της Σένγκεν δεν είναι η απάντηση στο μεταναστευτικό», *Lifo*, 12/9/2024. Τα αντιμεταναστευτικά γυλιίσματα της Γερμανίας περιγράφονται και εξηγούνται στο «Αγκωνιές στα γαλλογερμανικά σύνορα» που θα βρείτε στις επόμενες σελίδες.

2. Αλεξάνδρα Βουδούρη, «Τα μέτρα Σολτς προκαλούν τριγμούς εντός της Ε.Ε.», *Καθημερινή*, 11/9/2024.

3. Όλοι οι προσδιορισμοί αυτής της πρότασης έχουν χρησιμοποιηθεί δημοσίως κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια.

4. Εντάξει: τώρα έχουν πρόβλημα να βγουν από τα σπίτια τους λόγω «νεανικής εγκληματικότητας».

5. Χρησιμοποιώντας την ψηφιακή φωτογραφική μηχανή των εκδόσεων *antifa scripta™* με έτος κατασκευής 2013. Το κείμενο καθεαυτό ήταν τελείως φύρα: Μαριλία Παπαθανασίου, «Τι σημαίνει μια νέα νίκη της ακροδεξιάς στο Βραδεμβούργο», *Το Βήμα*, 22/9/2024.

6. Γιάννης Σουλιώτης, «Η ανησυχία της Αθήνας για την επιστροφή των προσφύγων», *Καθημερινή*, 11/9/2024.

7. Τα σχετικά επεισόδια περιγράφονται λεπτομερώς στο «Η περιπλοκότητα του μεταναστευτικού ζητήματος στην ασφαλέστερη χώρα του κόσμου. Συμπεράσματα μέθοδοι, εφαρμογές, ΦΠΑ», *Antifa* #60, 6/2018.

8. Βασίλης Νέδος, «Η διεκκυσίτνδα με το Βερολίνο και ο εφιάλτης του 2015», *Καθημερινή*, 15/9/2024.

9. Δες «Ο Πρόεδρος Μακρόν και το πραγματικό τέλος του κόσμου», *Antifa* #90, 5/2024. Ακολούθησε η πανομοιότυπη «έκθεση Ντράγκι», που μάλλον δεν θα προλάβουμε να σχολιάσουμε σε αυτό το τεύχος.

10. Αναλυτικότερα δείτε το «Αγκωνιές στα γαλλογερμανικά σύνορα» στο παρόν τεύχος.

11. Τάνια Μποζανίου, «Γιατί το Βερολίνο υψώνει τείχος στο μεταναστευτικό», *Το Βήμα*, 15/9/2024.

12. Τάνια Γεωργιοπούλου, «Στο τραπέζι η δημιουργία ΚΥΤ στην Κρήτη», *Καθημερινή*, 24/9/2024.